

sygn. akt VII U 1675/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 25 marca 2024 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

sprawy z odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddziału w W.

z 9.10.2023 r., znak (...)

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.08.2023 r. do 31.07.2027 r.;

II. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

Sygn. akt VII U 1675/23

UZASADNIENIE

A. S. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z 9 października 2023 r. znak: (...) Ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Równocześnie ubezpieczony wniósł o powołanie biegłego lekarza psychiatry na okoliczność jego stanu zdrowia oraz ponowne przeanalizowanie dokumentacji ZUS. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że leczy się psychiatrycznie od 2003 r. W 2007 r. zdiagnozowano u niego chorobę afektywną dwubiegunową CHAD. A. S. wskazał, że od 2012 r. do 2023 r. był hospitalizowany trzynastą razy. Ponadto zaznaczył, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz przeciwnie choroba cały czas się nasila i nawroty choroby są coraz silniejsze. Zaznaczył także, że pomimo leczenia stan jego zdrowia ulega cały czas pogorszeniu i nie jest w stanie normalnie funkcjonować. Mając powyższe na względzie wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do renty (odwołanie z 9 listopada 2023 r. k.3-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną do 31 lipca 2023 r. 10 sierpnia 2023 r. A. S. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy zaznaczył, że zgodnie z art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Organ rentowy podkreślił, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z 3 października 2023 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, wobec czego organ rentowy odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z 30 listopada 2023 r. k.6 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. urodzony (...), w 2012 r. ukończył studia licencjackie na kierunku administracja (dyplom ukończenia studiów licencjackich z 20 lipca 2012 r. k. 33 a.r.).

Od 3 września 2007 r. do 16 kwietnia 2008 r. pracował jako referent w (...) S.A. w W., w okresie od 1 lipca 2008 r. do 24 stycznia 2009 r. zatrudniony był na stanowisku magazyniera w sklepie (...), od 13 lutego 2009 r. do 22 marca 2009 r. i od 3 kwietnia 2009 r. do 30 września 2009 r. zarejestrowany był w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna, od 1 października 2009 r. do 21 listopada 2009 r. zatrudniony był w (...) S.A., od 7 kwietnia 2010 r. do 26 kwietnia 2010 r. pracował jako pracownik restauracji (...)’s w wymiarze 1/8 etatu, od 1 maja 2011 r. do 19 grudnia 2011 r. zatrudniony był w (...) sp. z o.o. na stanowisku pracownika magazynu, od 15 maja 2012 r. do 15 czerwca pracował w P.H.U. (...) Z. P. jako magazynier. Od 25 stycznia 2018 r. do 28 lutego 2018 r. oraz od 16 kwietnia 2018 r. do 28 maja 2018 r. zatrudniony był na stanowisku montera-operatora w (...) sp. z o.o., od 1 lipca 2018 r. do 28 września 2018 r. pracował w Ośrodku Pomocy (...) na stanowisku referenta ds. funduszu alimentacyjnego w wymiarze całego etatu. Od 1 marca 2020 r. do 21 kwietnia 2020 r. zatrudniony był na podstawie umowy zlecenia w (...) sp. z o.o., a od 12 sierpnia 2020 r. do 7 października 2020 r. pracował w spółce (...) sp. z o.o. na podstawie umowy zlecenia (świadczenie pracy z 16 kwietnia 2008 r. k. 4 a.r., świadectwo pracy z 19 lutego 2009 r. k. 5 a.r., świadectwo pracy z 20 listopada 2009 r. k.6 a.r., świadectwo pracy z 26 kwietnia 2010 r. k.7 a.r., świadectwo pracy z 19 grudnia 2011 r. k.8 a.r., świadectwo pracy z 9 lipca 2012 r. k. 9 a.r., zaświadczenie z powiatowego urzędu pracy w W. z 30 kwietnia 2013 r. k.10 a.r., zaświadczenie z 22 lutego 2019 r. k. 145 a.r. zaświadczenie z 1 października 2018r. k.147 a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z 18 marca 2021 r. k. 152 a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z 22 marca 2021 r. k. 153 a.r.).

Ubezpieczony jest kawalerem, mieszka z matką. A. S. od 2003 r. leczy się psychiatrycznie, kiedy rozpoznano u niego zaburzenia nerwicowe i dystymię. W 2007 r. zdiagnozowano u ubezpieczonego schizofrenię paranoidalną. W 2012 r. był po raz pierwszy hospitalizowany z powodów psychiatrycznych. Ubezpieczony nie współpracował podczas leczenia, nie brał leków, odmawiał leczenia. Od 2023 r., kiedy ubezpieczony zaprzestał systematycznego leczenia nastąpiło pogorszenie jego stanu zdrowia. Obecnie podjął leczenie (dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach rentowych ubezpieczonego, opinia biegłego z zakresu psychiatrii M. P. (1) k.24-30 a.s.).

A. S. miał przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 maja 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 27 października 2014 r. k.91 a.r., decyzja o przyznaniu renty z 11 grudnia 2014 r. k.111 a.r.).

19 czerwca 2018 r. ubezpieczony wniósł o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, co skutkowało wydaniem decyzji z 9 sierpnia 2018 r. o przeliczeniu renty, w którym renta została przyznana A. S. zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS do 31 lipca 2023 r. (wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty k.139 a.r., orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 25 lipca 2018 r. k.140 a.r., decyzja z 9 sierpnia 2018 r. k.141 a.r.)

Wnioskiem z 10 sierpnia 2023 r. A. S. wniósł o ponowne przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty k. 159 a.r.). W toku postępowania lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z 1 września 2023 r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Również Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z 3 października 2023 r. stwierdziła brak niezdolności do pracy A. S.. W związku z powyższym organ rentowy wydał decyzję z 9 października 2023 r. znak: (...)odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 1 września 2023 r. k. 160 a.r., orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 3 października 2023 r. k. 162 a.r. decyzja z 9 października 2023 r. k.163 a.r.).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji inicjując przedmiotowe postępowanie (odwołanie z 9 listopada 2023. k.3-5 a.s.).

Postanowieniem z 18 grudnia 2023 r. sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii na okoliczność ustalenia - po przeprowadzeniu badania - czy A. S. jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy i od kiedy, czy niezdolność ta ma charakter trwały czy okresowy, a jeśli okresowy - jaki jest przewidywany czas jej trwania (postanowienie z 18 grudnia 2023 r. k. 8 a.s.).

Pismem procesowym z 8 stycznia 2024 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy na stałe wskazując, że jego choroba jest nieuleczalna, a stan jego zdrowia nie rokuje poprawy (pismo z 8 stycznia 2024 r. k.15-17 a.s.).

W opinii z 26 stycznia 2023 r. biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. P. (2) wskazała, że podczas badania ubezpieczony był zorientowany prawidłowo, był spowolniony psychoruchowo, w kontakcie a spontanicznym, wypowiadał się rzeczowo, miał obniżony nastrój z myślami depresyjnymi, afekt słabo modulowany. Biegła wskazała, że ubezpieczony jest wycofany społecznie. Biegła rozpoznała u A. S. zaburzenia afektywne dwubiegunowe- obecnie w epizodzie depresyjnym o łagodnym lub umiarkowanym nasileniu. Biegła wskazała, że u odwołującego w 2018 r. orzeczono częściową niezdolność do pracy, a dokumentacja z leczenia i wyniki obecnego badania nie wskazują na poprawę stanu psychicznego uzasadniającą odzyskanie zdolności do pracy. Biegła zaznaczyła, że nie uległo istotnej poprawie funkcjonowanie społeczne u ubezpieczonego. Biegła podkreśliła, że ubezpieczony podejmuje wprawdzie pracę zarobkową jednak nie utrzymuje się w zatrudnieniu. Biegła wskazała, że odwołujący się jest nadal częściowo niezdolny do pracy od 1 sierpnia 2023 r. do 31 lipca 2027 r. (opinia biegłej z zakresu psychiatrii z 26 stycznia 2024 r. k.24-30 a.s.).

Pismem z 18 marca 2024 r. organ rentowy wskazał, że nie wnosi zarzutów do opinii biegłego z 26 stycznia 2024 r. (pismo z 18 marca 2024 r. k.42 a.s.).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również w aktach organu rentowego. Zdaniem sądu dokumenty, w zakresie, w jakim sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane co do ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem należało ocenić je jako wiarygodne.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiła także opinia wydana przez biegłą sądową z zakresu psychiatrii M. P. (2). Opinia wydana przez biegłą została oceniona jako rzetelna, ponieważ została wydana przy uwzględnieniu całej dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego. Ponadto, treść opinii jest jasna i logiczna, a także wyczerpująco i przekonująco uzasadniona. Z tych względów opinia nie budziła wątpliwości i zastrzeżeń. Sąd uwzględnił opinię biegłej z zakresu psychiatrii jako podstawę dokonanych ustaleń, uznając, że brak jest podstaw do ich zakwestionowania.

Opinia biegłej jasno i precyzyjnie opisują stan zdrowia ubezpieczonego oraz powody uznania go za osobę częściowo niezdolną do pracy. W tym kontekście istotne są również poglądy orzecznictwa, które zwraca uwagę, że sąd nie jest zobowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15.02.1974 r., sygn. akt II CR 817/73, wyrok Sądu Najwyższego z 18.02.1974 r., sygn. akt II CR 5/74, wyrok Sądu Najwyższego z 15.11.2001 r., sygn. akt II UKN 604/00). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.1974 r., sygn. akt I CR 562/74, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 4.08.1999 r., sygn. akt I PKN 20/99, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 10.01.2001 r., sygn. akt II CKN 639/99). Przy czym, potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.2001 r., sygn. akt II UKN 446/00). Strony nie kwestionowały opinii biegłej z zakresu psychiatrii.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. było uzasadnione.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 1550, dalej: k.p.c.) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych

przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa, wobec czego sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Dokonując rozważań dotyczących zasadności odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że renta z tytułu niezdolności do pracy może być przyznana ubezpieczonemu, który spełnia łącznie przesłanki określone w art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 1251, dalej jako ustawa emerytalna), a więc:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów,
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Pierwsza z przesłanek, a więc niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03).

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z 7 września 1979 r., II URN 111/79). Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiegokolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, czyli jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04). Z kolei wyjaśnienie częściowej niezdolności do pracy i treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2006 r., I UK 103/06). Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 października 2009 r., II UK 106/09, z 8 maja 2008 r., I UK 356/07, z 11 stycznia 2007 r., II UK 156/06 i z 25 listopada 1998 r., II UKN 326/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7 lutego 2006 r. (I PK 153/05) częściowej niezdolności do pracy, polegającej na utracie w

znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie wyklucza możliwość podjęcia przez ubezpieczonego pracy niżej kwalifikowanej. Ubezpieczony, który jest częściowo niezdolny do pracy może być jednocześnie z samej definicji zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w nieznacznym stopniu. Tak samo, gdy ubezpieczony wykonuje pracę, która nie jest zgodna z posiadanymi kwalifikacjami, a już na pewno, gdy jest pracą poniżej poziomu posiadanych kwalifikacji. Aktualny jest zatem pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 675/98).

W orzecznictwie przyjmuje się również (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03 oraz z 5 lipca 2005 r., I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy emerytalnej przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 675/98). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Badając istnienie analizowanej, a w przedmiotowej sprawie przesłanki warunkującej przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu psychiatrii M. P. (2). Jej ocena została już zaprezentowana w części obejmującej ocenę dowodów, dlatego w tym miejscu, odwołując się do niej tylko ogólnie, należy jeszcze raz wskazać, że opinia sporządzona przez biegłą została rzetelnie oraz jasno i przekonująco uzasadniona. Jako podstawę wydanego w sprawie orzeczenia w zakresie ustalenia częściowej niezdolności do pracy sąd przyjął opinię biegłej psychiatry. Biegła w jasny sposób wskazała, że u odwołującego rozpoznano zaburzenia afektywne dwubiegunowe obecnie w epizodzie depresyjnym. Biegła wskazała, że stan zdrowia ubezpieczonego od czasu przyznania mu przez organ rentowy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy nie uległ poprawie, u ubezpieczonego utrzymują się nadal objawy obniżenia nastroju. Ubezpieczony co prawda podejmuje różnego rodzaju prace, jednak nie jest w stanie się w nich utrzymać na dłużej z powodu swojego stanu zdrowia. Biegła nie stwierdziła poprawy i stabilizacji stanu psychicznego w takim zakresie, które mogłyby świadczyć o odzyskaniu przez odwołującego zdolności do pracy. Ponadto biegła podkreśliła okoliczność,

że u ubezpieczonego nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia w 2023 r., kiedy zaprzestał systematycznego leczenia i przyjmował środki psychoaktywne na skutek czego doszło u niego burzliwe objawy epizodu maniakalnego z objawami psychotycznymi. Jeśli chodzi o okres, do kiedy powinna być orzeczona częściowa niezdolność do pracy, sąd uwzględnił wnioski biegłej z zakresu psychiatrii, w której ocenie odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy na okres do 31 lipca 2027 r.

W tym miejscu należy wskazać, że ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i sąd nie może - wbrew opinii biegłego (biegłych) - opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (Wyrok SN z 24.02.2010 r., II UK 191/09, LEX nr 590238.). Poza tym, w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy, w której podstawowym dowodem jest dowód z opinii biegłego, sąd nie może czynić ustaleń sprzecznych z taką opinią, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30 czerwca 2016 r., III AUa 284/16).

Podsumowując, sąd ocenił, że zaskarżona decyzja organu rentowego odmawiająca ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest błędna i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. została zmieniona w ten sposób, że sąd przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2023 r. do 31 lipca 2027 r.

W pozostałym zakresie sąd oddalił odwołanie mając na względzie, że z opinii biegłej nie wynika, aby ubezpieczony był całkowicie i trwale niezdolny do pracy, zatem nie było możliwości przyznania A. S. renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe, o co wnosił ubezpieczony.